

Ana Rotea

Dosarul unei
vacanțe de groază

Al treilea caz al Detectivilor Aerieni

ARTHUR

Cuprins

Capitolul 1.	Atenție, cititori!	5
Capitolul 2.	Interșcolara lui Mimi	10
Capitolul 3.	Neprevăzutul se strecoară în vacanță	17
Capitolul 4.	Trecut și viitor la Hotel Clementina	23
Capitolul 5.	Viitorul e dubios	29
Capitolul 6.	Dosarul Clementina	38
Capitolul 7.	A tunat și i-a adunat	43
Capitolul 8.	Greu de evitat: Dora și anexele ei	49
Capitolul 9.	Edi și-un terariu gol	54
Capitolul 10.	Tusea, junghiul, dar și alte bățai de cap ale lui Edi	60
Capitolul 11.	Harietta e la curent cu tehnologia	71

Capitolul 12. Parteneriatul interșcolar și alte întâmplări matinale	81
Capitolul 13. Clementina vitezomana?	88
Capitolul 14. Completări de date și de fraze	95
Capitolul 15. Scupidu și Șerloc mobilizați, iar bucătăreasa imobilizată.	100
Capitolul 16. Ce se mai aude despre proiectul interșcolar și de pe la ușile vecinilor	109
Capitolul 17. Rezumând faptele	116
Capitolul 18. Ele sunt Iele	121
Capitolul 19. O nouă zi și o criză de idei	132
Capitolul 20. Reticențe față de sărbătorile de import	139
Capitolul 21. Toată lumea e acuzată. Partea întâi	146
Capitolul 22. Toată lumea e acuzată. Partea a doua	153
Capitolul 23. Toată lumea e acuzată. Partea a treia.	161

Capitolul 24. Toată lumea e acuzată. Ultima parte.	167
Capitolul 25. Camerele libere (și unele ocupate) ale lui Edi	173
Capitolul 26. Petrecere costumată	179
Capitolul 27. Vânătoarea de comori și niște indicii bine plasate.	184
Capitolul 28. Nu toți suntem ceea ce părem a fi!	196

Grup Editorial ART
Carte - Cămin
C.P. + C.F. + C.A. + C.R. + C.S. + C.T. + C.V. + C.W. + C.X. + C.Y. + C.Z.
Tel: 021.314.0130 - 0214.304.0131 - 0214.304.0132
Fax: 021.304.0133
Carte - online
www.art.ro

Atenție, cititori!

ÎN PRIMUL RÂND, AM SĂ VĂ SPUN CĂ ȚIP PENTRU CĂ ALTFEL NU M-AȚI PUTEA AUZI! Ah, scuze, am uitat că vă scriu, de fapt... Mă aflu pe bancheta din față a microbuzului cu care revenim din scurta noastră deplasare la Bran. Am laptopul pe genunchi, chinându-mă să scriu, dar în curând aș putea-o avea pe Mimi în poală, la cât de periculos se agită și se balansează dinaintea mea.

Nu o știți pe Mimi? Este Mioara Minulescu, profesoara de limba română și coordonatoarea unei mici vacanțe căreia i-am supraviețuit cu greu. De o jumătate de oră, de când am părăsit Branul, s-a instalat în fața microbuzului și zbiară un cântecel oribil cu care speră să distreze copiii:

— Ooooptzeci și patru de miiiici erau pe grăăătar, au mai rămaaas ooooptzeci și treeei!

Am rău de mașină, iar imaginea micilor sfârâind pe grătar nu-mi face deloc bine. Dar ceva împotriva răului de mașină nu am îndrăznit să iau, după ultima ispravă a lui Bibi cel mic, care ne-a tot schimbat pastilele spre finalul zilelor acestora petrecute în deplasare. Abia mi-am revenit

după „vitaminele“ luate de la proful de sport, Măriuță, care s-au dovedit a fi niște laxative ușoare, provenind din trusa pentru urgențe a lui Mimi. La rândul lui, Măriuță, săracu', a luat niște „pastile de cap“ de la mine, care, fiindcă cel mai probabil erau un tonic nervos (natural, din genul celor care te relaxează și te reglează psiho-emoțional), nu l-au scăpat de durerea de cap, dar l-au „reglat“ de tot. Așa că acum Măriuță nu mișcă și călătorește la bagaje, că doar acolo l-am putut băga, așa greoi și necooperant cum este.

Iar Mimi, care este de bună seamă și sursa tonicului care l-a anulat pe Măriuță, e aproape isterică, țopăie plină de energie, urlă în fața mea și-și încordează uneori bicepsii prin cămașa ei apretată și cu guleraș. Straniu, nu? E de la suplimentele pentru masa musculară care ajunseseră cumva de la Măriuță la ea. Măcar acum zbuciumul ei are pretextul că animă grupul, în schimb, dimineată la cafea n-avea nicio scuză, vă zic, să salte așa. Mă uit în spate să văd cum rezistă copiii la cântecul lui Mimi și, după ce dau la o parte mobilul cu care Bobo mă filmează îndeaproape, descopăr cu invidie că ei rezistă mult mai bine, toată lumea fiind cufundată în mp3 playere sau PSP-uri... și...

— Ia stai așa! Bobo, de ce mă filmezi din partea stângă, care mă dezavantajează cumplit? Ăăă... adică de ce mă filmezi, chiar n-ai ce face?

— E rândul meu să te supraveghez, mă anunță băiatul. Ai zis că scrii la noua carte cu detectivi!

— Asta și fac, deși statul cu nasul în laptop îmi agravează starea de rău de mașină!

— Ce??? Vrei să spui că brambureala asta despre pastile e începutul noii noastre cărți cu Detectivii Aerieni? Stai un minut, te rog, să te părăsc celorlalți și vin imediat înapoi!

O, nu. Acum îi aduce și pe ceilalți pe capul meu. Primul care apare e câinele meu, Sherlock, dar, cum îi e cam rău și lui, nu face decât să se prăbușească pe mijlocul culoarului. De-ar fi și ceilalți mici detectivi la fel de inofensivi...

— Vrei niște pufuleți? mă întreabă Ada dulce de pe scaunul din spate, unde a răsărit brusc, chemată de Bobo.

— Hei! se înființează și Teo lângă ea, prinzându-mă de păr în timp ce se agată cu mâinile de spătarul meu. Ada, nu o hrăni pe autoare dacă nu merită!

— Eu zic să o luăm cu frumosul, ridică Ada din umeri. Bobo mi-a zis că e puțin razna azi, de la gălăgia pe care o face Mimi și de la răul de mașină.

— Cincizeeci și patru de miiiici... răcnește Mimi spre noi fericită, crezând că detectivii noștri, Teo, Ada, Bobo și Sherlock, au venit în față să o asculte pe ea.

Mi-e rău. Acum văd iar micii lui Mimi și, în plus, miroase puternic a pufuleții Adei. Brusc, mi se strânge stomacul de spaimă crezând că umblă vreun șoricel pe la picioarele mele! Este însă Bibi, ultimul și cel mai mic din echipa de detectivi, pe care, liniștindu-mă, îl salt lângă mine pe scaunul liber și care, drept răsplată, îmi pune pe

laptop un gogoloi din păr, praf și diverse alte chestii adunate de pe podeaua microbuzului. Părul ca părul, că și eu mai am, dar în smocul ăla era și ceva cleios. Pfuuuu! Cred că voi avea nevoie de o pungă!

— Ia-ți gândul! mă anunță Ada retrăgându-și punga de pufuleți spre care ținteam. Nimic nu intră în punga asta! Din ea doar se iese!

Ei, atunci să ies și eu urgent de aici! Deschid geamul de lângă mine și scot puțin capul la aer să-mi revin.

— Eu cred că vrea să scape de scris, îl aud în spate pe Bobo punându-mi diagnosticul. Se dă bolnavă ca să nu muncească – clasic!

— Sau i s-a urcat la cap scrisul ăsta, își spune și Teo părerea. Își dă aere, acum că aproape toată scara blocului știe despre ea că scrie cărți.

— Sper că nu se dă lovită ca să o plătim mai bine! se îngrijorează Ada.

— Ada! remarcă Teo. Ăștia nu erau pufuleții cu care o plăteam să scrie?

— Poate... ezită fata.

— Iar tu aproape că i-ai mâncat pe toți! râde Bobo, care scoate din pungă niște pufuleți și pentru el.

— Nu i-am mâncat... începe Ada o apărare cam minci-noasă și fără rost, strâmbând din gura plină de mălai expandat.

— Dați-i încoace! se impune șeful echipei, Teo, care de furie desigur, își bagă și el o mână de pufuleți în gură. Nu înțelegeți că ăștia sunt singura plată pe care o avem pentru

autoare? molfaie el. Nu conveniserăm noi că, decât să-i dăm doi lei și cincizeci de bani, cât mai aveam noi toți la un loc, mai bine îi cumpărăm ceva, că dă mult mai bine?

— Clar, confirmă Bobo în timp ce mai înhață niște pufuleți din pungă pe care Teo o ferea de Ada. E ca atunci când nu ai bani de un cadou ca lumea și cumperi flori.

— Hei! se trezește Bibi cel exclus din ronțaiala generală. Să știți că mai devreme am lins câțiva dintre pufuleții ăștia și nu mai țin minte pe care!

— Pful! se aude și copiii mai mari îi pun punga în brațe câștigătorului.

Când în cele din urmă decid să-mi bag capul ciufului de curent înapoi în microbuz, descopăr toată gașca privindu-mă radios, cu fluturări masive de gene, unii chiar cu mânuțele împreunate:

— Te interesează un voluntariat? Vrei să ne scrii o nouă carte... gratis? Te rugăm...

Mă uit la ei și înțeleg că mai rău de atât oricum nu poate să-mi fie, așa că:

Aceasta este o nouă aventură reală a Detectivilor Aerieni:

Teo, zis Marlău
Ada, zisă Gesicaflecer
Bobo, zis Bolumbo
Bibi, zis Scupidu
și Sherlock, zis uneori Șerloc

Țineți-vă bine!

Interșcolara lui Mimi

Să începem prin a spune că totul a fost din vina lui Mimi, profa de română, și a maniei ei de a-și face conexiuni prin toată țara. Prin Mimi, școala unde învățau Detectivii Aerieni a ajuns să discute încheierea unui parteneriat cu o școală din Bran, localitate despre care cred că știm cu toții că este convenabil situată într-o zonă de munte și că este asociată, de regulă, cu vacanța. [COPIII DIN BRAN: Care vacanță, că noi mai mult facem școală în Bran!] Drept urmare s-au anunțat mulți amatori pentru cele șase locuri oferite copiilor din școala noastră care ar fi dorit să-i însoțească pe profesori la Bran, pentru încheierea parteneriatului cu pricina. Erau toți dornici să fie scutiți de la ore în cele câteva zile de activități interșcolare și, în plus, circulau ceva zvonuri care făceau ca totul să pară și mai atrăgător.

— Nu fiți fraieri! striga Bobo, zvonierul principal, cocoțat pe catedră într-una dintre pauze. Asta nu e colaborare între școli, e vacanță de Halloween! Nu vedeți că 31 octombrie pică în zilele așa-zisului „proiect de parteneriat“?